

איליה בר-זאב

מוצב "בודפסט"

עם בקר ראיתי
גברים פורעים בחול הרף.
אספלט חצה באבק
ובבצות.
ביום התיכון,
לאט, לאט,
מתחת לזרמי-הים
שבו גלים לגבולם,
סביב קראו קולות.

כחם היום -
רוחות משחקות
בחול,
באנשים
בעצמות

צל-מצבות

יותר מדי טובים נעלמים מחיינו
בימים אלו

אתה נשען אל מצבה
של איש זר
לחזות בקבורתו של ידיר.
לעמד קרוב ככל שאפשר
אל ערמת העפר
לזרי הפרחים,
לקחת מעט שבירי-אבנים
לעשות גל -
עד יעבר זעם.
אתה מחפש צל-מצבות
בצהרי-יום
מסתור ביום קר:
פ"ג - אשת-חיל, צדקת גמורה.
פ"ג - איש צעיר, בטרם עת, באיזו מלחמה.
פ"ג - קבר בחיים,
בהמתנה.

איליה בר-זאב הוא חקלאי ממושב ערוגות

מראה מעבר לגל

זה הים. במפרץ המסלע,
בין גל גדול לגל גדול
באים גלים קטנים.
אני מתמסר,
נזכר בצלילות ארכות אל-תוף תהום,
בוזן בעינים מלוחות פרות-ים
נחבאים בין שבירי-עתיקות.
שם, בצל הכחל,
בין סלעים אזובים.

מטוסים ממריאים ונחתים בלעדי.
שריקתם מניסה עופות נודדים.
אניות שטות לכאן ולכאן.
אני מנופף לשלום,
מי יודע?
בחופי תל-אביב
זקוקי-אש שמחים.
אין עשן.
בחוף אחר בעתות-פגזים.

רטט קל עובר,
האם תמנו לגוע?

מישהו רשם

במבואות סואץ
מול ארמיה בוכיה,
בחזית הבית הגדול, הלכון,
מישהו רשם:
"חפר בור וכסה בור
ואל תגית חיל בטל".
חפרתי בור וכסיתי.
עבר דור ועוד דור
ולא הלכתי בטל,
חפרתי ברשות היחיד
וברשות הרבים
וכסיתי רבים
ועבר דור.

זהו

גופתו הקרה, רצפת האבן
בבית-החולים הישן
הירושלמי כל-כה.
קירות עבים, עירמים
מפזרים נעימות צוננת -
זהו מדק - כמה פשוט.
לא כמו באותם ימים
אז, בחדר מתים מאלתר
בשנת שבועים ושלש,
בלא אותם ספקות באבחון
בלי האור השקוף, החודר
בלי גון חנוטים -
אין שורות אדם פעורי ראש.
גופה שרועה בפנת החדר
ממתינה לטקס שגרתי,
עצים כבדים נעים באי-שקט,
בוגנון-ליאות מרפדות צעדי
בעלונה אדמדמת נגועת לבן -
לקשוט.
איש רץ החוצה,
זהו אף -
כמה פשוט.

יום היזכרות

בחלון יש אור כזה
ולא ידעתי לראות את האש.
צעדי נספגים בשטיח הרך
בדרך אל פנת החדר.
ידידים נצמדים לקיר המזרח,
שואלים שאלות ועונים.
מישהו מראה תמונות:
אמי בבגדים לבנים
מדי הקרב של אבי
ושני ילדים מחפשים
את "דם-המכבים"
בין סלעי השכונה.